

Etapa județeană/sectoarelor municipiului București a olimpiadelor naționale școlare - 2024

**Probă scrisă
PSIHLOGIE**

**Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
Timpul de lucru efectiv este de 3 ore.**

SUBIECTUL I (30 puncte)

- Menționați două interacțiuni existente între motivație și voință.
- Prezentați, la alegere, una dintre calitățile voinței și construiți un exemplu prin care să o ilustrați, în cadrul desfășurării unui act voluntar.
- Descrieți etapele actului voluntar prin referire la un obstacol sau scop, menționat explicit.

SUBIECTUL al II-lea (30 puncte)

Se dă textul:

Atunci când întâlnim în istorie omul care vorbește, acesta este deja o ființă umanizată, respectiv, el posedă deja toate atributele condiției umane: rațiune, cultură, religie, ordine socială sau chiar îmbrăcăminte și podoabe etc. Pentru a putea înțelege omul, este necesar să-l considerăm, ca să spunem așa, în posesia potențială a capacităților sale esențiale, capacități care nu sunt încă actualizate. Dacă embrionul este desigur în sine om, el nu este încă aceasta pentru sine. Pentru sine, el este om doar ca rațiune cultivată care și-a devenit ceea ce ea este în sine. Aceasta este mai întâi realitatea ei. Această capacitate este prezentă în el, ea trebuie doar scoasă la lumină prin învățare. Așa stau lucrurile și cu omul preistoric. Ceea ce nu are o posibilitate internă de a vorbi nu poate fi deprins să vorbească...

(G. W. F. Hegel, (1965), *Fenomenologia spiritului*)

- Precizați două procese/ fenomene psihice la care face referire, explicit sau implicit, textul de mai sus și menționați, pentru fiecare dintre ele, câte două însușiri/caracteristici.
- Prezentați două situații concrete în care interacționează procesele/ fenomenele psihice precizate.
- Construiți câte un exemplu pentru fiecare dintre procesele/ fenomenele psihice identificate, prin care să evidențiați rolul acestora în viața psihică.

SUBIECTUL al III-lea (30 puncte)

Analizați, în maximum două pagini, în limbaj de specialitate, profilul de personalitate prezentat în textul de mai jos:

Eu mă văd în trecut, întotdeauna, singuratic, gânditor. Încă de copil m-am simțit îngrozitor de singur și deosebit – nu știu de ce. Poate pentru că ai mei erau săraci sau pentru că nu mă născusem ca alții? Nu știu: mi-aduc doar aminte că o tânără mătușă îmi dăduse, pe când aveam șase-șapte ani, porecla de moș și că toate rudele au acceptat-o. De fapt, stăteam aproape tot timpul serios și încrunțat: vorbeam foarte puțin, chiar și cu ceilalți copii; alintările mă plictiseau; mofturile mă dezgustau; iar în locul gălăgiei neînfrânate a tovarășilor de cea mai frumoasă vârstă, preferam singurătatea ungherelor celor mai ascunse din casa noastră mică, săracă și întunecoasă. (...) Când mi se întâmpla să fiu cu alți băieți, nu mă amestecam niciodată în jocurile lor. Încă de pe vremea aceea a început războiul dintre mine și oameni. Singurătatea m-a făcut și mai trist, și mai antipatic; tristețea mi-a strâns inima și mi-a ascuțit mintea. Firea mea diferită m-a îndepărtat chiar de cei mai apropiați, iar despărțirea m-a făcut și mai diferit.

Aveam o bucurie: biblioteca din casă. Citeam câteva rânduri de ici, de colo; descifram, fremătând mereu de o nerăbdătoare încântare de îndată ce mă apropiam, pentru întâia oară, de acele lumi de poezie, aventură și istorii pe care uneori o frază sau o figură le făceau să străfulgere o clipă prin creierul meu. Nu doar citeam: imaginam, cugetam, refăceam, mă străduiam să ghicesc. Pentru mine toate cărțile acelea erau sacre și luam în serios absolut tot ce-mi spuneau ele. Nu făceam deosebire între istorie și legendă, între realitate și închipuire;

Pe vremea aceea voiam să știu totul, zburam ca un fluture dintr-o cunoștință într-alta, cu ajutorul manualelor, dicționarelor, enciclopediilor. Enciclopedia era visul meu suprem, idealul cel mai scump – cartea cea mai mare și mai desăvârșită.(...) Scriam, scriam și iar scriam, însă nu reușeam să-i vin de hac acelui blestemat de verset care-mi va rămâne întipărit în minte cât voi trăi. Cu cât scriam mai mult, cu atât ideile se încurcau, iar încheșturile polemice, disertațiile etimologice și inducțiile dialectice se amestecau.

(...) Aveam o ambiție: Vreau să fiu mai mult decât tot! Însă întreaga mea viață de mai târziu a fost la fel – un neistovit avânt spre tot, spre univers, pentru a recădea apoi în neant sau în dosul unei grădini de zarzavaturi: o succesiune de ambiții uriașe și de renunțări precipitate.

Am încercat și comerțul, dar n-am prea avut noroc. Puneam deoparte hârtia de împachetat și o vindeam, adunam sâmburi de piersică, cumpăram mărci uzate ca să le vând, dar câștigurile erau anevoioase și mărunte.

(Giovanni Pappini, Un om sfârșit)